

РЕШЕНИЕ

№ 1025

гр. София, 24.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 24.01.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Бранимира Митушева

при участието на секретаря Силвиана Шишкова и при участието на прокурора Кайнакчиева, като разглежда дело номер **3219** по описа за **2013** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Б. Л. Т. от [населено място], срещу РЕШЕНИЕ от 04.02.2013г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 99^{-ти} с-в по н.а.х. дело №23652/2011г.

Касаторът претендира за неправилност на съдебния акт, без да излага конкретни касационни доводи. Прави искане за отмяна на обжалваното съдебно решение, както и на потвърденото с него Наказателно постановление (НП) №99060/12.10.2011г.

Ответникът - СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ (СДВР), Отдел „Пътна полиция”, редовно уведомен за образуваното касационно производство, не се представлява по делото и не изразява становище по жалбата.

Прокуратурата на РБългария, представлявана от прокурор Кайнакчиева от Софийска градска прокуратура (СГП) дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл.218, ал.2

АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество – НЕОСНОВАТЕЛНА.

С НП №99060/12.10.2011г., издадено от началник Административно-наказваща дейност (АНД), Отдел „Пътна полиция” при СДВР, на Б. Л. Т. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 50 (петдесет) лева на основание чл.183, ал.4, т.1 ЗДвП за това, че на 02.10.2011г. около 11.30 часа, в [населено място] по [улица]управлявал лек автомобил марка „Сузуки” с държавен контролен номер (ДК №) С. и на кръстовището с [улица]при приближаване към пешеходна пътека не пропуснал пресичащите пешеходци, с което е нарушил разпоредбата на чл.119, ал.1 ЗДвП.

С процесния съдебен акт е ПОТВЪРДЕНО НП №99060/12.10.2011г.

За да постанови този правен резултат първостепенният съд е събрал относими писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел следното: НП е издадено от компетентен административно-наказващ орган по смисъла на чл.47, ал.2 ЗАНН и въз основа на редовно съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН), който е бил предявен на нарушителя. При издаване на АУАН не са били допуснати съществени процесуални нарушения, които да компроментират отразените в него фактически констатации. Както в АУАН, така и в оспореното НП са описани нарушението и обстоятелствата при които е извършено. Въз основа на събраните доказателства първостепенният съд е приел, че касаторът Т. е извършил вмененото му нарушение на чл.119, ал.1 ЗДвП във връзка с което правилно е била ангажирана административно-наказателната му отговорност.

Тези изводи се споделят изцяло от настоящия решаващ състав.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл.219, ал.1 АПК, поради което и на основание чл.220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС, 99^{-ти} с-в.

Съгласно изричната разпоредба на чл.119, ал.1 ЗДвП при приближаване към пешеходна пътека водачът на нерелсово пътно превозно средство е длъжен да пропусне стъпилите на пешеходната пътека или преминаващите по нея пешеходци, като намали скоростта или спре. За нарушение на това задължение законът – чл.183, ал.4, т.1 ЗДвП, в приложимата му редакция ДВ, бр.10/01.02.2011г., предвижда административно наказание „глоба”, в размер на 50 лева.

Съгласно приложимата норма на чл.189, ал.2 ЗДвП редовно съставеният АУАН има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. В процесния случай, актосъставителят и свидетелят, посочен в АУАН са се подписали под съдържащите се в него констатации относно фактическата обстановка при извършване на нарушението. Нито към момента на съставяне на АУАН, нито в предвидения от закона срок посоченият като нарушител – Б. Т., е възразил срещу съдържащите се в акта фактически констатации. Установеното в АУАН, относно извършване на деянието, съставляващо административното нарушение и извършителя е оспорено едва в съдебната фаза на производството. Правилен е изводът на първостепенния съд, че съдържащите се в акта фактически констатации не са оборени със събраните от касатора гласни доказателства, тъй като свидетелят К. Х. изрично е заявила, че не си спомня какво е правила в момента на извършване на нарушението и по същество не твърди, че на пешеходната пътека не е имало преминаващи пешеходци, а че тя не е видяла такива.

Правилен е и изводът на първостепенния съд за неприложимост на разпоредбата на чл.3, ал.2 ЗАНН, тъй като до влизане в сила на наказателното постановление е последвала разпоредба, която за процесното нарушение предвижда по-висок размер на санкцията – чл.183, ал.5, т.2 ЗДвП, и следователно е по-неблагоприятна за нарушителя.

По изложените доводи настоящият касационен състав приема, че първостепенният съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато съществено нарушение на процесуалните норми, което да съставлява отменително основание.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, III^{-ти} Касационен състав

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА СЪДЕБНО РЕШЕНИЕ от 04.02.2013г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 99^{-ти} с-в по н.а.х. дело №23652/2011г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.
2.